

РЕШЕНИЕ

№ 10483

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 139 СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В. КР. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ДОРОТЕЯ ЦВ. КОЛЕВА
като разглежда докладваното от В. КР. ПЕТРОВ Гражданско дело №
20231110101673 по описа за 2023 година

Подадена е молба с правно основание чл. 8 ЗЗДН.

Молителката С. С. И. твърди, че е съпруга на ответника А. Л. Г., от когото има две деца. От м.06.2020 г. страните били във фактическа раздяла, като децата останали при молителката. На **10.01.2023** г. около 07:30 часа ответникът дошъл в жилището на молителката в гр.*****, за да вземе децата и да ги закара на училище. Между страните възникнал скандал, ответникът понечил да си ходи и молителката посегнала и го издърпала за качулката на якето, за да се върне и да говорят за отношенията си по повод децата. Ответникът се обърнал, замахнал няколко пъти и съборил молителката върху шкаф, като тя така се наранила в гърба и не могла да стане. Обадила се на полицията. Твърдят се и други актове на домашно насилие, въвн от процесуално-преклузивния срок по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН. Моли се за издаване на заповед за защита от домашно насилие по отношение на молителката.

Ответникът А. Л. Г. оспорва молбата. Сочи, че самият той бил нападател от молителката на процесната дата и място. Моли за отхвърляне на молбата.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По молбата с правно основание чл. 8 ЗЗДН

Молбата цели постановяването на мярка за защита от домашно насилие. Актът на домашно насилие по чл. 2, ал. 1 ЗЗДН е поначало умишлен акт на извършителя – такъв, при който той съзнава насилническия характер на действието си или допуска то да причини вредоносен резултат. Актът на домашно насилие по чл. 2, ал. 2 ЗЗДН, наопаки, може да бъде преди всичко извършен по непредпазливост – всеки, който извършва домашно насилие към друго лице в присъствието на дете действа най-малкото непредпазливо по отношение възможността да увреди психиката на детето или най-малкото да уплаши детето. Защита по реда на ЗЗДН може да се търси при актове, извършени от лица, посочени в разпоредбата на чл. 3 ЗЗДН, от пострадалите лица. Защита може да се търси и в името на други лица в

хипотезите на процесуална субституция – чл. 8, т. 2, 3 и 4 ЗЗДН.

Мерките за закрила от домашно насилие по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, макар и прилагани при установяване на конкретни актове на домашно насилие, не представляват наказания, налагани на извършителя, а мерки за защита на пострадалото лице. Те не целят да въздействат предупредително и възпитателно върху психиката на извършителя, за да може той в бъдеще да има законосъобразно поведение и да има респект към спазване на законовите и морално-етичните норми, а целят закрилата на пострадалото лице понастоящем и в периода, в който действа мярката. Ето защо съдът може да наложи една или дори няколко тежки мерки за закрила, макар конкретният извършен акт, за който съдът е сезиран, да е наглед незначителен. Така съдът ще постъпи, ако констатира, че към датата на устните състезания поведението и нагласите на извършителя са за продължаване на насилническите действия. И обратно, съдът може да наложи най-леката мярка за закрила, дори ако актът на домашно насилие е много тежко посегателство над пострадалото лице, ако към датата на устните състезания по делото има обективни данни, че извършителят няма изглед да продължава с насилническото си поведение – преустановил ги е окончателно. При определянето на мерките по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН съдът изследва както поведението на извършителя, обективизирано в конкретния акт на домашно насилие, така и цялото предходно и последващо поведение на извършителя и на околните, което има значение за степента на опасност пострадалото лице да пострада от актове на домашно насилие.

От друга страна, глобата по чл. 5, ал. 4 ЗЗДН е наказание и за индивидуализирането му съдът съобразява както тежестта на извършения акт на насилие, така и обществената укоримост и опасност на извършителя и нуждата от превъзпитание.

Предпоставка за защита по реда на ЗЗДН е доказването на връзка между молителя и ответника по чл. 3 ЗЗДН и на конкретен акт на домашно насилие по см. на чл. 2 ЗЗДН, извършен в процесуално-преклузивния срок по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН. Актове на домашно насилие преди процесния акт на домашно насилие и такива, които го следват по време, могат да имат значение за преценката за мерките, които следва да се наложат по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН, както и като утежняващи обстоятелства по чл. 5, ал. 4 ЗЗДН. Те обаче не могат да обосноват сами по себе си основателността на молбата за защита.

В случая по делото е безспорно, че молителят и ответницата са съпрузи и имат две общи деца.

Страните не спорят, а и от гласните доказателства – показанията на двамата полицаи, посетили инцидента рано сутринта на 10.01.2023 г., се установява, че тогава ответникът е отишъл в жилището на молителката, за да вземе децата и да ги закара с автомобила си на училище.

Както признава самата молителка в сезиращата молба, между нея и ответникът е имало скандал с взаимни нападки и тя, а не ответникът, първа е пристъпила към физическо насилие, т.е. противоправно нападение, като е издърпала качулката на якето на ответника, който е искал да си тръгне. От представеното от молителката съдебно-медицинско удостоверение от 10.01.2023 г. и декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН съдът намира за доказано твърдението на молителката, че след момента с дърпането на качулката ответникът я е бутнал и тя е паднала върху шкаф и е наранила гърба си. Това, което е премълчано в сезиращата молба, е, че молителката не само не е стояла безучастно, но е продължила с нападението си против ответника, като го е удряла с предмет (обувка), в резултат на което същият е получил значително повече на брой следи от насилие по тялото от нейните и на повече места от тялото, описани в представеното от ответника съдебно-медицинско удостоверение от същата дата. Ето защо съдът намира за установено, че ответникът е действал в условията на необходима отбрана по отношение на нападението на молителката, не е превишил пределите на отбраната и не е извършил акт на домашно насилие.

Молбата за издаване на заповед за защита от домашно насилие е неоснователна.

По разноските:

С оглед изхода на делото право на разноси има ответникът, но той не е претендирал разноси.

Молителката следва да бъде осъдена да заплати по сметка на съда държавна такса за производството в размер на **25** лв. на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН (т. 22 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.д. № 6/2012 г., ОСГТК на ВКС).

На основание чл. 19 ЗЗДН заповедта за незабавна защита от 12.01.2023 г. губи сила с постановяване на настоящото решение. За яснота съдът намира, че на осн. чл. 253 ГПК следва да бъде изрично отменена, поради промяна в обстоятелствата.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА за загубила действие заповед за незабавна защита № 8 от 12.01.2023 г., издадена по гр.д. № 1673/2022 г., СРС, 139-ти с-в, като я **ОТМЕНЯ** на осн. чл. 253 ГПК вр. § 1 ЗР ЗЗДН.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на **С. С. И.**, ЕГН *****, за издаване на заповед за закрила от домашно насилие по чл. 8 ЗЗДН против **А. Л. Г.**, ЕГН *****, във връзка с твърдян акт на домашно насилие от 10.01.2023 г. в гр. Баня.

ОТКАЗВА ДА ИЗДАДЕ ЗАПОВЕД ЗА СЪДЕБНА ЗАЩИТА, с която по отношение на ответника да бъдат взети мерките по чл. 5, ал. 1 ЗЗДН.

ОСЪЖДА С. С. И., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 11, ал. 3 ЗЗДН по сметка на Софийския районен съд разноси в размер на **25** лева, държавна такса за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в седемдневен срок, считано от връчването на препис на страните (чл. 17, ал. 1 ЗЗДН).

Препис от настоящото решение да се изпрати на РУП – ОД МВР по местоживее на страните за сведение и изпълнение.

Съдия при Софийски районен съд: _____